

Klepec. Kaj tako vpije Lipe? Pojdiva gledat! Pehač. Pojdiva! (Gresta zadaj. Med vratimi :) Imaš že pripravljeno, kar treba?

Klepec. Vse, vse! (Gresta).

15. prizor.

Najda (pride z Rovanom z leve). Verjemite mi, da ni bilo tako, kakor vi trdite! Kako naj vam drugače povem?

Rovan. Ne potrebujem nobenega izgovora, je dovolj jasno! Dekle — noč ima svojo moč! (Ji vrže robec.) Tu imaš robec! — Saj je tvoj, ne?

Najda (pusti robec ležati). Moj je, da. Kdo vam ga je dal? Govorite, kdo ga je prinesel?

Rovan. Nekdo, ki ga je našel. Tega nisem pričakoval od tebe! Mislil sem, da boš v korist in čast naši hiši! Kako sem se varal!

Najda. Oče, ne sodite me krivo. Dozdeva se mi, čigavo bi bilo to delo. Nikdar mu nisem nič žalega storila in ne vem, zakaj me preganja, ta Pehač; kajti to je njegovo delo. In vi mu vse verjamate?

Rovan. Čemu toliko prerekanja! Tudi bo bolje zate. Za jutri spravi svoje reči skupaj, preskrbim ti drugod službo. Nočem, da bi morda prišla sramota na našo hišo.

Najda. Od hiše me gonite? Kaj sem zakrivila? (Zakrije obraz s predpasnikom in zajoka).

Rovan. Želim ti samo dobro, zato moraš od tod. Morda mi boš še kdaj hvalo vedela. Zdaj si še premlada, da bi vse razumela. Če boš kdaj kaj

rabila, ti je še vedno odprta naša hiša — tudi nazaj prideš še lahko — seveda — takoj ne.

Najda. Hvala vam, Bog vam povrne vse dobre namene. Hvaležna sem — vam ... (Ihti).

Rovan. Saj veš — ne morem drugače. Ljudje so hudobni — in naša hiša je neomadeževana.

Najda. Delate mi krivico! Da pa ne pride sramota na vašo hišo, grem še nocoj. Tudi vam hvala za vsako nadaljno skrb; službo, če Bog hoče, si preskrbim sama. Tako malo vredna — še — nisem! (Ihti.)

Rovan. Ne bodi svojeglavna!

16. prizor.

Lipe (Klepec, Pehač in Jurče pridejo od zadaj. Lipe gologlav, razmršen, ima klobuk v roki). Kaj je, Najda, kaj je? (Jurče ga cuka in mu nagaja.)

Najda. Zdaj grem — zbogom ... (Gre, pri vratih se nasloni in krčevito zajoka.)

Rovan. Nocoj te ne gonim od hiše! Kam hočeš?

Najda. Upam — našla bom — dobre — ljudi. Grem — k — Marjeti — v koč. (Ihti.)

(Klepec dopoveduje nekaj Pehaču, pri tem kaže na Najdo in Lipeta. Pehač mane roke).

Lipe (stoji sredi sobe in gleda zdaj Rovana, zdaj Najdo). Zakaj joka? Kaj ste ji naredili? Najda, govori — povej!

Najda. Zbogom ... (Gre).

Lipe (Rovanu). Vi ste krivi! — Oče, vi ste vrag! — Najda, kam greš? — Jaz grem s teboj — če treba na konec sveta! (Odhiti za njo. — Zastor pade.)

(Konec.)

Po smrti.

Zložil Anton Medved.

Če me ljubiš ktera duša,
spomni se tedaj namé,
ko zakrije tiha ruša
nikdar mirno mi srce!

Lepe rože mi zasadi
na gomilo za spomin,
ko predrami žar pomladi
cvetje hribov in dolin.

Naj jih pije, kogarkoli
pot privede v mirni kraj.
Tiho naj zamé pomoli:
Bog mu večni pokoj daj!

Če pa kdo me črtiš v duši
in na grob zaideš moj,
tudi ti na tihi ruši
za trenotek vsaj postoj!

S kletvijo me ne obsodi,
ne poruj nedolžnih rož,
mrtva ti krivica bodi,
ko bo v zemlji mrtev mož! —

